

netop falder paa denne Dag. Grundregelen om Alderstillægene er bibeholdt, men dog med den Modifikation, at Udgangspunktet for Beregningen bliver Ansettelsesdagen, eventuelt den 1ste i den paafølgende Maaned.

Beregningen fra den 1ste April har vel nærmest sin Grund i Hensynet til et lettere Regnskabsarbejde, men den indeholder en Ubillighed mod de ansatte, og skaber en Ulig-
hed mellem deres Vilkaar, der savner tilstrækkelig Føje. Særlig falder dette i Øjnene, naar — hvad der haves adskillige Eksempler paa — en Funktionær er ansat lige før 1ste April, en anden kort efter denne Dato, idet den ene da maa vente i ca. 5 Aar paa sit Alderstillæg, medens den anden faar det efter lidt over 4 Aars Forløb.

Med Hensyn til Oversførelsen af Alderstillæg har man foreslaaet de samme Regler som efter Loven af 1892, dog saaledes, at man i Paragraffens 2det Stykke har benyttet Udtrykket „Lønningsklasse“ i Stedet for Udtrykkene i Loven af 1892, der kunne give Anledning til Tvivl, og at Stationsforstanderen i Kjøbenhavn ikke er medtagen som overførende Alderstillæg fra andre Stationsforstander-Stillinger. Dernæst foreslaas det, at Alderstillægene overføres ved Overgang til en lavere Lønningsklasse. Dette skyldes Hensynet til, at det kan være ønskeligt at lade en ansat, hvis Kræfter ikke længer strække til i en højere Stilling, overtage en lavere Stilling, som han kan bestride tilfredsstillende, fremfor at affædige ham med Pension. I saadanne Tilfælde vil Springet fra den ved Alderstillæg erhvervede Indtægt i den højere Stilling til Begyndelseslønnen for den lavere virke uforholdsmæssig hårdt, og det er derfor ønsket for naturligt at indføre den her foreslaaede Regel.

Slutningen af § 9 i Loven af 1892 er ikke medtagen, da den ikke mere vil have praktisk Betydning.

ad § 8.

Denne Paragrafs Indhold er det samme, som er udtrykt i Loven af 1892 § 10.

ad § 9.

Denne Paragraf svarer til Loven af 1892 § 11 og indeholder de samme Bestemmelser. Kun er der mellem de Funktionærer, hvem der tillægges fri Bolig og Brændsel, tilføjet Lokomotivformænd. Paa Grund af det stadige Tilsyn, disse maa føre med Maskiner og Materialier samt med Lokomotivpersonalets Udførelse af dets Tjeneste, ere de saa nøje knyttede til Maskindepoterne, at det i den her omhandlede Henseende maa anses for ønskeligt at stille dem paa samme Vis som Lokomotivmestrene.

Denne Paragraf afviger kun fra § 12 i Loven af 1892 derved, at man udtrykkelig har nævnt de ansatte, der i nærværende Forslag ere optagne i de specielle Lønningsklasser (Vane- og Telegrafformænd, Depotarbejdere og Stationskarle) samt Stationsbude. De sidste ere ikke særskilt nævnte i Loven af 1892 § 12.

ad § 11.

Heri indeholdes de samme Regler som i Loven af 1892 § 13. Kun har man ansat det for nødvendigt at indsætte nye Bestemmelser om Vederlag til Tog- og Lokomotivpersonale for Kørsel med Plantog under særlige Forhold og om Vederlag til Tog-, Lokomotiv- og Skibspersonale, der paa Grund af Driftshindringer maa tilbringe en vis Tid ud over den planmæssige Fraværelse uden for det dem anviste Opholdssted. For det første Punkts Bedkommende sigtes der til Kørsel paa meget korte Strækninger, hvor Milepengene ikke give tilstrækkeligt Vederlag for Udgifter under Fraværelsen, og hvor Forholdene nærmere svare til Kørsel med Arbejdstog. Hvad det Ophold uden for Hjemmet angaar, som forsaarsages ved Driftshindringer, er det klart, at Personalet er udsat for uforholdsmæssige Udgifter og Ulemper, naar det paa Grund af Naturforhold nødes til at opholde sig uden for Hjemstedet i en Tid, der ikke forud kan beregnes, og at det har Krav paa et Vederlag i denne Anledning, da der ikke paa anden Maade hvides Erstatning, idet som Følge af selve Tjenestens Bestaaffenhed Rejserne med Tog eller Skibe ikke henføres under Begrebet Tjenesterejser. For 1ste April 1893 blev der i øvrigt udbetalt Tog- og Lokomotivpersonale Diæter under saadanne Forhold, naar Fraværelsen strakte sig mindst 6 Timer ud over den planmæssige Tid, og det har næppe været Hensigten med det i Marts 1892 i Landstinget stillede Endringsforslag Nr. 18 til Statsbanedrifts-Loven at indskrænke Afgangen til at indrømme Godtgørelse i lige Tilfælde, men da dette specielle Forhold ikke har faaet Udtryk i Loven, har man i den mellem-
liggende Tid maattet lade Personalet selv bære de ved Fraværelsen bevirkede Ekstra-udgifter. Foruden Tog- og Lokomotivpersonalet har man her medtaget Skibspersonalet, der tidligere ikke fik den ommeldte Godtgørelse. Dette kan imidlertid lige saa vel som det førende Personale ved Naturforhold i længere Tid blive hindret i at vende tilbage til Hjemstedet, og der synes derfor ikke at være